

PERSPEKTÍVA

ŠTEFÁNIA
BARANOVÁ

PERSPEKTÍVA

ŠTEFÁNIA BARANOVÁ

Říkonín, 2025
Nakladatelství © SOLIS, 2025

Vydalo v roce 2025 nakladatelství Solis,
Říkonín 22, Brno – venkov
web: <http://www.solis-nakladatelstvi.cz>,
e-mail: nakladatelstvi.solis@email.cz
jako celkově 78. a 1. elektronickou publikaci
v edici SOLIS, první elektronické vydání.
Autor © **Štefánia Baranová**

Obálka © **Štefánia Baranová**
Korektura a redakce: Natália Ivinová

Veškerá práva vyhrazena. Tato kniha ani jakákoli její část
nesmí být kopírována či jiným způsobem rozšiřována
bez výslovného povolení nakladatele.

Vydalo nakladatelství Solis, 04042025

ISBN

978-80-53031-62-2 epub

978-80-53031-63-9 mobi

978-80-53031-64-6 PDF

Anotácia

Jeden upršaný večer, sa stane zločin. Laura sa stane jeho, zdanlivo, jediným svedkom. Na pomoc jej prichádza mladý a atraktívny detektív Ivan, pre ktorého by tento prípad a jeho vyriešenie znamenali veľký posun k kariére. Laura však nie je obyčajná pracovníčka Call centra.

Má neobvyklý koníček a skriňu plnú strašidiel. Tajomstvá, ktoré nechce, aby vyplávali na povrch.

Ak by to nestačilo, aj ten motorkár, ktorý je všade a neustále ju sleduje, jej do karát nehrá.

Nebezpečenstvo, ktoré jej hrozí, ju prinúti v Ivovi hľadať väčšiu oporu, ako by mala.

Ochráni ju mladý detektív?

Kto a hlavne prečo jej chce ublížiť?

Jeden muž zákona. Jedna žena v nebezpečenstve. Bývalý trestanec. Vražda významného člena podsvetia. Nič však nie je tak, ako sa na prvý pohľad zdá. Na všetko je totižto potrebná PERSPEKTÍVA.

„Pravda nie je vždy taká istá, ako býva rozhodnutie väčšiny.“ Ján Pavol II.

Venujem mužovi môjho života.

Playlist

YOVAN POLI FEAT. MYSTICC & QUIDO - BARU?

CRIOSTASIS & DJ PAWEL C – GOOD AND EVIL

MARVIN BROOKS – GHOST (2WEI REMIX)

MINDY JONES & KLERGY – HIDE AND SEEK

CHARLIE XCX FEAT. BILLIE EILISH – GUESS

RJ PASIN – LOBSTER

JOYNER & CAT VS. CAT – ANOTHER DAY IN PARADISE

STEWIE HOWIE – SMELLS LIKE TEEN SPIRIT

BENELD & OMIDO – GOOD GIRL (FT. BURY)

KORN – BLIND

Prológ

V živote každého z nás nastane moment, ktorý nám prevráti život absolútne naruby. Väčšinou ho však v danej chvíli nedokážeme rozpoznať. I keď v mojom prípade som okamžite tušila, že sa udeje niečo ohromujúce - a nebude to maličkosť. Mala som pocit že sa niečo končí a iné začína. Narozdiel od mnohých, som nepotrebovala odstup času, aby som pochopila význam tejto júlovej, dažďom zmáčanej noci.

Kvapky dopadajúce na kamene pod mojimi nohami neboli ničím zaujímavé, no aj tak som cítila ich silu. Niečo v mojej hlave mi napovedalo, že keď sa hodiny na veži nado mnou posunú o minútu ďalej - z dvanásť hodín päť minút na dvanásť a šesť minút - už nikdy nebudem rovnaká. Svet, ako som ho doteraz poznala - trochu farebný, väčšinou mdlý a predovšetkým zahalený hmlou a tmavým oparom - už nebude existovať. Do môjho života sa dostanú veci, ľudia a farby, o akých som ani nesnívala. Také, aké som vidávala len vo filmoch.

Ja, obyčajná, nudná radová pracovníčka, ktorá žije v neprerobenom starom jednoizbovom byte nad malými potravinami so starými drevenými oknami a laminátovou podlahou, budem odrazu dôležitá. Odrazu budem viditeľná.

Nebola som na to pripravená. Nie teraz a možno ani nikdy v budúcnosti. Ale stalo sa to.

„Ty hajzel! Zviera! Zabil si ju!“

V úzkej uličke, v skratke, na ktorú som sa podujala, sa čísi hlas odráža od kamenných stien.

Sú to kruté slová, ťažké. Zreteľne v nich počujem zúfalstvo, zlosť, beznádej, ale aj krutosť, ktorá v hlase rezonuje.

Moja myseľ zamrzá. Neuvažujem logicky ani racionálne – a dokonca to o sebe aj viem – ale nedokážem to zastaviť. Moje telo nepoľavuje, nebojí sa. Koná impulzívne, inštinktívne.

Mala by som sa otočiť a zmiznúť odtiaľ preč. Mala by som mať viac rozumu. Zastaviť sa, nabráť dych a neurobiť nič unáhlené. Nie som žiadna hrdinka. A už tobôž nie superhrdinka. Som len jednoduché dievča primladé na smrť. Nemala by som sa nechať ovládať pudmi, ale uvažovať. Vždy som sa považovala za rozumnú ženu, ktorá vyrástla z vetrom plachého, nerozvážneho dievčaťa.

Ja som bola tá dobrá. Tá, čo počúvala učiteľov a utekala im po novú kriedu, keď stará došla. To dievča, ktoré umývalo tabuľu trikrát, aby bola dokonale čistá, bez bielych šmúh po písaní.

Dobrá, tichá Laura. Múdra, i keď nie veľmi pekná. Nízka a útla.

A teraz som tu len ja. Hlúpa Laura. Tá, čo to nikdy nikam nedotiahne.

„Zabijem ťa!“

Viem, že tie slová sú vykriknuté do tmavej noci s obrovskou bolesťou. Nie fyzickou, ale psychickou. Sú príliš intímne. Podľa mňa ich nemal nikto iný počuť.

Napadne mi, že tá osoba možno nikdy netušila, že ich vyriekne. Uvažovala o nich, o ich chuti na jazyku. Nikto však o tom nemal vedieť. Nemala existovať osoba, ktorá by nahliadla tak hlboko do duše tohto umučeného stvorenia. Tie slová mali byť len teóriou. A aj keď sú teraz prevedené do praxe, nepočujem žiadnu výčitku.

Preto som si skutočne istá, že by som mala odísť. Nepozerať sa. Nepomôcť. Ale zároveň... nemôžem odolať. Musím počúvať.

Ťažoba života je jasná v každom okamihu nasledujúcich slov, prosieb, úderov a minút. Lomí ma z toho celé telo. Akoby som počula človeka, ktorý dosiahol svoj limit. Som posledná, kto mu to môže vyhovoriť? Napraviť ten skrat?

Zvedavosť je silnejšia.

Chcem vedieť, ako to dopadne.

Vyhrá zlo alebo dobro? A kto je vlastne ten zlý? Kto o tom rozhoduje?

„Nenávidím ťa! Hnusné prasa! Zničil si toľko životov, a prečo?! Kde sú teraz tie tvoje peniaze?“

Neviem, odkiaľ presne ten rev prichádza. Stred dlhej tmavej uličky? Jej koniec? A kde som presne ja? Svetlá v tomto lejaku nestačia. Kvapky, rýchlo rútiace sa na zem vo veľkosti hrachu, skresľujú zvuky okolo mňa. Blesky dopadajú neďaleko a hrom, ktorý zaznieva skôr, než napočítam do troch, sa mi tak akurát pohráva so zdravým rozumom.

Jedno je však isté. Dutý zvuk prenikajúci do mojej zmoknutej hlavy, uší, na ktorých sú prilepené moje blond vlasy, je zvuk besných úderov tvrdým predmetom do niečoho mäkkého. Sú to nohy s topánkou prenikajúcou do teplého tela. Úder za úderom. Jeden človek proti nevládnemu telu. Ston, krik, prosby staršieho muža sú odpoveďou.

„Klamal si! Prečo? No tak mi aspoň povedz – prečo my?“

Nepociťujem strach, iba obozretnosť. No zároveň som odhodlaná pomôcť. Zachrániť celý svet, ak bude treba. A tak neprestávam kráčať. Krok za krokom.

Čo chcem spraviť, keď tam dorazím?

Kde bude môj limit? Na to odpoveď ešte nemám.

„Nezaslúžiš si žiť!“

Kliknutie kovu o zem ledva počujem. Nasleduje ťažké dýchanie. Potom výbuch. Jeden. A následne druhý.

Ruky sa mi trasú, v ušiach mi píska. Zakryjem si ich. Niečo kovové buchne o zem. Stojím na mieste ako prikovaná.

To ticho, ktoré nasleduje, ma sparalyzuje.

Viem, čo bude nasledovať. Niet návratu.

Je mŕtvy.

Ostala len prázdna rezignovaná schránka, ktorá má toho jednoducho všetkého dosť.

Natlačím sa na stenu. Ponorím sa do tmy. Nehodlám zo seba vydať ani jednu možnú hlásku. Je to, akoby som vystúpila zo svojho tela a sledovala, čo sa deje predomnou.

Odrazu vidím veci zreteľne, i keď som ponorená do úplnej tmy. Všetka odvaha je preč a ja som len pozorovateľ.

Sledujem muža, ktorý leží na zemi. Jeho krv steká na chladné dlaždice a myká s ním. Nič iné nemá moju pozornosť. Žiadny útočník, vrah, ani len silueta druhej bytosti.

Môžem len dúfať, že ani on nevidí mňa.

Viem, že nad hlavou ma nestrážia žiadne kamery. Nachádzame sa v slepom bode, kde si tínedžeri užívajú chvíľky slasti, ak sú si istí, že sa nikto nedíva. Každý v meste vie, že v noci je táto ulička nepredvídateľná.

Zdá sa, že to trvá večne, ten šok je čoraz silnejší. Len tak tu stojím, ani nedýcham. Začína ma páliť v pľúcach a mám pocit, že o chvíľu omdlím.

Trvá to síce len pár sekúnd, no zároveň celú večnosť.

Prudko sa nadýchnem, zalapám po dychu a padám na kolená. Okamžite som mokrá a krvavá. Ruky kladiem na stále sa mykajúce telo a snažím sa nahmatať tep. Pripomína mi to dni, keď som bola ešte veľmi malá a starý otec pred Veľkou nocou zabíjal prasa. Neznášala som to. Ten kovový puch, to kvílenie, ten sneh v zime sfarbený dočervena.

Viem, že mám nahmatať tep, ale nič, nikde neviem nájsť. Mala by som chápať, čo to znamená, ale v tej chvíli to tak nie je.

Príde mi mdlo.

Trasiem sa.

O osude tohto muža je rozhodnuté. Ale nie o mojom.

Začujem pohyb. Priamo nado mnou.

V ušiach mi stále rinčí z tých dvoch výbuchov, ktoré v obeti vytvorili diery.

Dážď ustáva. Moja myseľ sa vyčistí. Vidím lepšie. Cítim kov, vlhkosť a moč.

Kým sa mi myseľ úplne vyjasní a ja si uvedomím, kde som a čo sa vlastne stalo, je však neskoro.

Tmavý tieň vysokého štíhleho muža, ktorý sa mi v danej chvíli javí ako obor, beží ďalej do tmavej noci. Opäť osamiem s telom nevládneho, zmoknutého a dobitého muža, ktorého sklenené oči sa upierajú hore. Pozorujú oblohu plnú hviezd.

Už sa nehýbe. Z jeho úst nevychádzajú kúdele teplého dychu meniace sa na jemné obláčiky. Žiaden plač, žiaden nárek ani modlitby už nepočuť. Jeho objemné brucho a hrudník sú statické, a namiesto bijúceho srdca mu po ňom ostala akurát tak jedna veľká trhlina.

Dvihnem ruky a prezriem si ich – sú červené. Horúca tekutina je všade. Na zemi, na ňom, i na mne.

Nestihla som to. Nezachránila som nikoho.

Konečne sa spamätám. Strach pohltí moju bytosť. Môj nárek si pri vlastní tichá noc a moju dušu ukradne pohľad na mŕtveho človeka.

Zo sekundy na sekundu sa stávam z obyčajnej, nudnej dátovej analytičky stávam očitým svedkom vraždy.

Vraždy muža, ktorý mi je dobre známy.

1. kapitola

„Laura! Kde si?“

So skrčenými kolenami, obkolesená len drevom, z ktorého necítiť nič iné, iba zatuchnuté oblečenie a leštidlo na nábytok, sa zakolíšem. Neodhodlám zo seba vydať ani hlások.

„No tak. Už je to v poriadku.“

Hlas mojej sestry je rázny. Je síce len o dva roky staršia a o hlavu vyššia, ale správa sa skôr ako moja nadriadená. Nerada jej odporujem, no zamkla som sa sem práve preto, lebo je nevyspytateľná. Hoci potrebujem na záchod, bojím sa vyjsť.

„Máš čas, kým napočítam do päť. Neželaj si ma, qk ťa nájdem skôr, ako sa sama ukážeš!“

Vyschne mi v hrdle. Netuším, čím som si to zaslúžila, ale ona za to tiež nemôže. Nemala by som ju za to trestať. Stokrát mi povedala, že nemám robiť nič, čo ma dostane do problému. Inak je to zlé pre obe, nielen pre mňa.

Za všetko vždy môžem ja.

„Posledná výzva! Povedz mi, kde si, alebo si ma neželaj!“

Neposlúchla som, a preto si to opäť odniesla ona.

„Slečna! Slečna! Rozumiete mi?“ Muž v reflexnej uniforme ma privedie do prítomnosti. Blikajúce svetlá sanitky mi nedovoľujú vidieť jeho tvár. Kľučí pri mne, obočie má stiahnuté, netrpezlivosť je jasne čitateľná z jeho očí.

„Ste zranená?“

Pokrútim hlavou. Modrá, červená a biela mi blikajú pred očami a spôsobujú ešte intenzívnejšiu bolesť hlavy. „Tá nie je moja.“ Ukážem na svoje ruky a kolená, ktoré sú už pokryté zaschnutou hnedo-červenou krvou namiesto sýtej červenej, akú mala dovtedy.

„Bolí vás niečo?“

Odkiaľsem si. Mám sucho v ústach. Hlava mi treští, som mokrá, špinavá a je mi zima. A moje baleríny sú zničené. Policajná hliadka, ktorá ku mne dorazila ako prvá, cezo mňa síce prehodila akúsi deku, čo smrdí staro a prašivo, ale môjmu traseniu to nepomohlo. No inak ma nič nebolí.

„Nie,“ rozhodnem sa mu odpovedať. Chcem už byť doma, umyť sa. Zabudnúť na tento večer.

Je to už asi hodina, čo tu len tak sedím a strážim toho mŕtveho muža, akoby mohol ešte niekam utiecť. Stále sa necítim byť vo svojej koži. Dúfam, že je to len nočná mora. Výplod mojej bujnej fantázie.

Nechápem, čo sa to stalo. Skutočne si pamätám *to*, čo si myslím, že sa stalo? Je to ako zobudiť sa uprostred noci a nevedieť, kde som. Či som naozaj bola svedkom niečoho strašného, alebo sa mi to len snívало. Pochybovať aj o základných veciach svojej pamäte.

„Dobre. Zmeriame vám tlak. Ste v šoku a podchladená,“ povie a zároveň mi podáva akúsi mokrú utierku, ktorou si začnem umývať ruky.

Neodporujem. Neviem, čo iné by som mala robiť.

Mužovi som už nepomohla. Dokázala som jedine vybrať z kabelky telefón, zavolať na sto dvanástku, kde mi kládli otázky, na ktoré som sa nedokázala odpovedať. Vedela som len, že už nie je medzi živými – tá diera v jeho tele o tom dostatočne nasvedčovala – a že chcem, aby čo najskôr prišli.

Zakázali mi odísť. Trvalo celú večnosť, kým dorazili a začali si ma podozrievavo prezeráť.

„Položte ruku, nedržte ju vo vzduchu,“ povie mi a otočí sa na svojho kolegu vo vnútri auta. „Rudo, podaj mi ešte jednu prikrývku. Trasie sa ako osika.“

‘Ja som nič nespravila.’ Bola moja prvá veta, ktorú som dokázala policajtom povedať. Tí ma síce ubezpečili, i keď dosť rázne, že mi veria, no keď zistili, že som videla možného vraha, jeden sa okamžite rozbehol.

‘Prečo ste nám to nepovedali hneď?’ Padla okamžitá výčitka toho mladšieho a nižšieho.

‘Ja ani neviem.’

‘Musíme vás poprosiť o plnú spoluprácu a odobrať vám vzorku z rúk aj vaše DNA. Všetko pofotíme, vrátane vás. Kde, do riti, je tá záchranka?’

„Tlak je trocha vyšší, ale vzhľadom na okolnosti je to v norme. Dáme vám niečo na upokojenie.“

Rukou ho zastavím. „Nie. Nechcem.“ Som pri zmysloch natoľko, aby som vedela, že tento typ liekov do seba dať nepotrebujem. Niežeby som nechcela, ale nemôžem. Bolo by potom veľmi ľahké všetko skomoliť, niečo popliesť. Až príliš dobre viem, ako tieto lieky na chvíľu človeka zmenia, ako ľahko sa na ten pocit dá navyknúť.

„Slečna Britková?“ Moje myšlienky preruší nový, prenikavý hlas.

Nadvihnem hlavu a zameriam oči. Cez všetko to svetlo a blikanie fotoaparátov mužov v bielych overaloch, spolu so stále svietiacimi majákmi všetkých tých áut okolo, som takmer slepá.

„To som ja,“ zmôžem sa na slovo. Všetko, čo robím, mi príde tak pomalé. Akési zbytočné.

Keď sa mi konečne zreničky prispôbia, muž predom mnou na mňa okamžite pôsobí ako obor. Obrovský, len v tričku s dlhým rukávom, so širokými ramenami a mohutnou postavou. Tvár mu pokrýva upravená brada a jeho ostré, prenikavé oči mi prezerajú dušu, akoby aj to bola náplň jeho práce.

„Som kapitán Lužanský, Oddelenie kriminálnej polície Kežmarok.“ Jeho hlas nie je ani zďaleka galantný a naháňa mi hrôzu.

Vždy som sa bála polície. Aj vtedy, keď som na to nemala dôvod. Ľudia v policajnej uniforme alebo len s odznakom, ma opakovane nútia spytovať si svedomie.

„Položím vám zopár otázok,“ pokračuje.

Odvrátim zrak.

Kde som sa to ocitla?

Privriem oči, otvorím ich a keď mu pokývnem, aby pokračoval, neurobí tak, len ma skúma.

Vôbec nevyzerá ako policajt. Keby som ho stretla na ulici, myslela by som si, že je to iba obyčajný muž. Ak teda nerátam to, že jeho seriózna tvár vyzerá ako jedna z najprísnejších, aké som kedy videla.

Keby som sa na neho pozrela za bieleho dňa niekde na promenáde, najprv by mi bol nesympatický. No potom by ma niečo prinútilo ostať a prišla by som na to, že je zároveň aj niečím zaujímavý.

Neviem to opísať a hanbím sa za to, že mi niečo také teraz napadlo. Hlavne, keď len o pár metrov odo mňa leží muž, ktorý dnes večer prišiel o život. A ja myslím na to, ako je nejaký muž príťažlivý.

„...presne vedieť, čo a ako sa zaradom stalo. Všetko môže byť podstatné.“ Otočí pohľad do uličky a potom späť na mňa. „Chlapi vraveli, že ste neboli jediná na mieste činu?“ Myslím, že som prepočula niečo, čo hovoril predtým. Možno aj niečo podstatné, ale nemám odvahu sa ho na to spýtať. Pochybujem, že by sa hneval, ale verím tomu, že by si o mne navrával, že som hlúpa.

„Už som všetko povedala vašim kolegom,“ pripomeniem mu. Na to si vyslúžim myknutie, takmer neviditeľné pohnutie obočím a sánkou.

„Odkiaľ ste šli a kam?“ začne znova. Nepokarhá ma, ako to často pred pár minútami robil jeho kolega. Ten, čo tu dorazil prvý a bol v normálnej policajnej uniforme.

Chcem to už mať za sebou, ale bojím sa čo i len pohnúť. Čo ak sa ma zľakne a bude si myslieť, že idem na neho zaútočiť? „Môžem sa postaviť? Potrebujem si rozhybať nohy. Už si ich necítim.“

Prikývne. No sleduje ma ako ostriež. Nedôverčivo. „Čo sa stalo s vašimi topánkami?“ ukáže prstom na obuv, ktorá už prestala splňať svoj účel.

Zakývam rukou. „Rozpadli sa v tom lejaku. Dnes mám blbý deň,“ priznávam. Nahne sa nado mňa. Pri jeho výške sa cítim ešte menšia. Chce ma zastrašiť naschvál alebo si ani neuvedomuje, čo robí? Som podozrivá? Budú si myslieť, že som to spravila ja? Znova sa rozklepem. Rozhodnem sa však seabavedomo pokračovať. „Bola som v kine. Premietali tam Kráľovskú operu.“

Tak veľmi som to chcela zažiť. Nerada však chodím osamote po večeroch von alebo sama do miest, kde väčšina ľudí chodí vo dvojiciach, či s kamarátmi a rodinou. Prekonala som sa a dokonca si zašla predtým aj na večeru. Cítila som sa nesvoja, jediná žena pri stole pre dvoch, ale chcela som si dopriať. Veď mám narodeniny.

Pozriem sa na ručičkové hodinky na zápästí. No, mala som narodeniny. Dvadsiate siedme. Prvé, ktoré som sa po smrti rodičov odhodlala osláviť. A tu som... To mám za to.

„Sama?“ zahanbená prikývnem. Stále ma študuje. Z vrečka vytiahne malý notes, špinavý, pokrčený s hnedými rohmi. Na otrhanom obale je pricvaknuté pero. Niečo si zapíše. „Aká opera to bola?“

Žalúdok sa mi stiahne. Odmietnem sa ale pozerať inde ako do jeho odstrašujúcich očí, ktoré vyzerajú tmavo, tmavšie ako je normálne. „La Traviata.“

Naškriabe to do zošita. „Kedy to skončilo?“

„O desiatej.“

Zvuk pera škrabkajúceho o papier je odpoveď. „Do pekla!“ zanáda. Následne sa na mňa ospravedlňujúco pozrie. Pero odtiahne od papiera a začne naňho s otvorenými ústami dýchať. Mám sto chutí siahnúť do kabelky a podať mu nové. „To sú takmer dve hodiny od konca. Čo ste robili dovtedy?“ pozrie na mňa so zdvihnutým obočím.

„Kým som začala kráčať domov, bolo po pol jedenástej. Rozhodla som sa preto ísť prejsť a trochu sa vyvetrať.“

„V daždi?“ vyhrkne. Jeho výraz však neprezrádza takmer nič, len to, že je ostražitý. „Za dve hodiny ste stihla prejsť...“ nakloní sa cez sanitku a pozrie sa v smer nedávno zrekonštruovaného mestského kina len pár stoviek metrov za mnou. „Koľko? Štyristo metrov?“

Oblížem si pery. Som rozpačitá z toho, že sa už viac necítim ako svedok, ale z toho, že môžem skončiť vo väzení. „Nie,“ opravím ho okamžite. „Ja som nešla z *tohto* kina, ale z Popradu. Dávajú to iba v jednej sieti kín. Taxík ma vyložil na prvej zastávke a vtedy som začala kráčať domov. Plus som mala dáždňik, len ten sa mi zlomil chvíľu pred týmto,“ ukážem na miesto činu, ale nepozriem sa tam. Dost, že to odteraz denne uvidím z okna svojho bytu. „Odhodila som ho priamo hentam,“ naznačím smerom ku košu po mojej pravici, odkiaľ stále trčí kovová časť priesvitného dáždika, ktorý som vlastnila len pár týždňov.

„To si overím. A potom?“

„Následne som chcela prebehnúť rýchlo uličkou až tam,“ rukou pohybujem smerom k hornej časti námestia, ukážem na starší dom, ktorého spodná časť sú drobné potraviny a hore je môj byt. „Tam totižto bývam.“

Otočí sa, zapozera sa na miesto, kde smeruje moja ruka.

Pritaká. „Potom ste počuli krik?“

„Áno.“

„Videli ste niekoho okamžite?“

Potočím hlavou. „Nie. Nevidela, ale chcela som pomôcť. Hlúposť, ja viem,“ začervenam sa. Moja bledá pokožka to inak nevie. „Muž kričal o pomoc.“

„A ten druhý?“ dlaňou, ktorá vyzerá veľká ako tanier na obed, si pretrie unavenú tvár. Telo, ktoré by mohlo patriť profesionálnemu vzpie-račovi, prudko vydýchne.

Nečudujem sa, že tento muž je muž zákona. Jeho asertivita, sebave-domie a dominancia mi nedávajú možnosť odpovedať inak, ako na všetko kompletne úprimne, nech zniem akokoľvek naivne a hlúpo. „Nevidela som nič iné, len to, že bol vysoký a štíhly. Asi v tmavom oblečení, pretože som nedokázala na ňom vidieť nič viac. Mohol mať aj kuklu a možno som sa len bála pozrieť mu do tváre. Neviem. Bolo toho všetkého na mňa veľa,“ priznávam.

Vzdychne. „Dobre. Potrebujem, aby ste zajtra prišli spísať oficiálnu zápisnicu. Ešte mám pár otázok,“ prezrie si moju trasúcu sa postavu. Cítim sa, určite aj vyzerám, ako zmoknuté kura. „Dnes už nič nevyrie-šime.“

Bez rozlúčky, len s kývnutím hlavy, odo mňa odchádza.

Ani som si nevšimla, kedy ma opustili aj zdravotníci na svojom vo-zidle, ale už tu nie sú. Nie som si istá, čo mám robiť. Či môžem odísť, alebo nie, preto tam ešte chvíľu stojím. Cez všetkých tých ľudí nemôžem prejsť uličkou, a tak sa musím znova prejsť, aby som sa dostala k bytu, ktorý mám doslova na dosah.

„Máme niečo?“ Začujem rozhovor odchádzajúceho detektíva s jeho kolegom.

Odpoveď nie je zreteľná.

„Vieme, kto to je?“

„Miestny podnikateľ.“ Ten titul neznie ako niečo, čo skutočne tento muž robil. Dobre to vedia i oni, i ja. Podnikateľ možno bol, ale nebol čistý, miestny, ani vážený.

Akoby počuli moje myšlienky a uvedomili si, že mám možnosť ich počuť, pokročia o čosi viac do tmavej uličky.

„Slečna Britková? Môžete ísť domov. Zajtra sa uvidíme,“ rozkáže mi spoza chrbta mladý detektív bez toho, aby sa na mňa opäť pozrel. V ruke, na ktorej má latexovú rukavicu, pevne drží železnú tyč, ktorou bola obeť zbitá. Jeho pohľad spočíva na pištoli ležiacej vedľa nej.

Skôr, ako urobím prvý trasľavý krok, si uvedomím, že ja vlastne nechcem ísť domov. Okno mojej spálne priamo čelí uličke, ktorá mi od dnes nedá spať. Nechcem byť sama. Nechcem ani len vedieť, čo sa bude ďalej so mnou diať. Mohol ma ten muž vidieť? Spozná ma, keď ma niekedy stretne, a ja jeho nie? Čo ak sa vráti a bude mi chcieť ublížiť?

Nemám však na výber. Pohnem sa smerom domov. Tam, kde ma nik nečaká, kde ma nik nemôže ochrániť.

Keď klenbu obídem, stále ovinutá dekami čo mi boli dané, neprestávajúce kliknutia fotoaparátov neprekryjú posledné vety, ktoré si medzi sebou vymenia policajti. Tí, ktorí stoja pri páske a vymieňajú si cigaretu. Strážia, aby neexistujúce davu zvedavých ľudí a mojich susedov, čo čučia len zo svojich okien, nevošli na miesto činu.

„Myslíš, že to bola ona?“ opýta sa prvý.

„Taká drobná? Nemyslím. Henten je dobitý na šalát. Ten, kto to spravil, je v poriadnej sračke.“

Druhý sa zasmieje. „Prečo?“ Jeho zvedavosť imituje tú moju.

„Celé podsvetie si na ňom zgustne. Toto nebol len tak obyčajný páňko.“

„A kto potom?“ podá cigaretu späť. „Po dva šluky a nepodvádzaj! A hlavne dávaj bacha, nech nás nevidia.“

Zastanem a načúvam.

„Neboj,“ mávne rukou a pokračuje, kde predtým prestal. „Toto, môj milý...“ potiahne si z cigarety a podá ju svojmu kolegovi, ktorý sa len nevrúcne pozrie na zvyšok filtra, ktorý už len matne tlie. „...toto bol najväčší pašovateľ v krajine. A teraz bude veľa ľudí poriadne nahratých.“

S rinčaním v ušiach sa prederiem dlhým radom domov. Dostanem sa na koniec a všetky ich znova z opačnej strany, po chodníku, obídem. Srdce mi podskočí úľavou, keď vojdem do svojej budovy. Kým stihnem zatvoriť dvere, pohľad sa mi spojí s detektívom. Všimne si ma, ale pozdrav si nevymeníme. Vyjdem po schodoch, vojdem do svojho bytu a konečne... konečne si uvedomím, čo sa stalo.

Slzy mi začnú neúprosne padať na zem.

Vrhám sa do sprchy, kde zo seba všetko, neúspešne, zmyjem.

2. kapitola

„Bež otvoriť dvere, mne schne lak na nechtoch.“ Kamila nadvihne štetec, z ktorého steká svetlofialový lak. Pohýbe prstami, ktoré už začínajú naberať podobnú farbu.

Zvonček zazvoní ešte raz. Jeho rinčanie je jeden z mojich najneoblúbenejších zvukov vôbec. Vo svojich pätnástich rokoch mám rada častý a pravidelný spánok, a hlavne takto skoro ráno. Desať hodín je nehoráznosť!

„Čo horí?“ odvrknem. Cez svoje ospalé oči takmer nevidím, kto stojí predou mnou. Zachytím len škaredý odtieň zelenej, jednu ženu a jedného muža.

Žena sa zachmúri, muž sa zachechce.

Vystriem sa, keď si uvedomím, kto to je. Ich odznaky sú jasne naleštené a ich čapice s vážnymi pohľadmi pevne nasadené. „Býva tu rodina Britková?“

V hrdle mám odrazu hrču. Podvedome a neisto si napravím rozľahané tričko, pod ktorým nemám ešte podprsenku. Prstami si prečešem vlasy. Polícia ma vždy znervózňovala. „Áno, ale naši nie sú doma.“

„Kto to bol?“ Na chodbu sa k nám pridá aj moja staršia sestra.

Keď sa na ňu otočím, stojí bez slova v predsieni a sleduje muža a ženu zákona s ostražitosťou rovnako ako ja.

„Je v byte prítomný nejaký dospelý človek?“ opýta sa žena. Jej tón nie je o nič príjemnejší. Nič nezmenil ani fakt, že sa teraz už rozpráva

s takmer plnoletou tínedžerkou a nie so mnou, ktorá vždy vyzerala veľmi mlado na svoj vek.

„Ja som.“ Kamila suverénne prehlási, i keď to nie je tak úplne pravda. Chýba jej pol roka, aby bola v mene zákona plnoletá. Odrátava do toho dňa ostávajúce dni. Pamätáme si to už všetci, vrátane otca, pred ktorým to vyslovila len raz – a dostala za to poriadnu ranu do tváre.

Policajt, muž, prikývne. „Môžeme vojsť?“

Uhnem im. Kamila ich zavedie do obývačky.

Keď sa na sebe pozrieme, ani jedna nečaká nič pozitívne. Cítim v kostiach – ako sa to už mne často stáva –, že sa stane niečo zlé.

„Je nám to ľúto, ale dnes ráno mali vaši rodičia na ceste do práce autonehodu.“

Krv mi zaleje uši a zahmlí sa mi pred očami.

„Máte nejakú najbližšiu rodinu, pri ktorej by ste mohli ostať?“

Čo sa to deje? Naši rodičia sú mŕtvi? A prečo ani jedna z nás nena-rieka?

„...Privoláme sociálnu pracovníčku...“

Nemôžem dýchať.

„...Áno. Nieкто ich bude musieť identifikovať, ale...“

Viac nepočúvam.

Vypadne mi len jedna jediná slza za tým, čo sme stratili. A to sme ešte ani nevedeli, ako sa nám zmenia životy.

„Celé meno?“

„Laura Britková.“

„Narodená?“

Zaváham. „Sedemnásteho júla tisíc deväťsto deväťdesiatsedem.“

Jeho prsty, v ktorých je uchytená ceruzka, zastanú. Keď sa na mňa pozrie, obočie má dvihnuté a dlhé čierne mihalnice mu rozžiaria sadu

hlbokých, tmavohnedých očí nečakanou dávkou dobra. Jeho tvár na sekundu ozdobí úsmev, ktorý som u neho ešte nevidela. Ani keď som prišla, ani keď ma za ním do vyšetrovacej miestnosti priviedla dlhonohá bruneta v policajnej uniforme. Ale ani keď som sa pri zvitani na neho usmiala ja.

Ako rýchlo sa jeho úsmev objaví, tak rýchlo zmizne, keď si uvedomí, čo vlastne robí. „Tak to sa vám oslava neskončila teda najlepšie,“ podo- tkne stroho.

Na chvíľu zaváham, či len žartuje, alebo ma opäť raz z niečoho obvi- ňuje. Som len paranoidná, alebo mám oprávnený pocit z toho, že ešte aj otázka *‘Ako sa dnes mám’*, znela ako výčitka?

Z jeho mohutnej stavby tela vyžaruje prevažne nevraživosť a neprí- pustnosť.

Tieto črty dobre poznám, nie raz som sa ocitla v spoločnosti ľudí, ktorí nevedeli, čo si o mne majú myslieť. Krpatá blondína, s veľkými očami a postavou malej bábiky. Tichá, nie veľmi priateľská. Opak toho, čo by sa očakávalo od osoby môjho vzhľadu.

„Kto bol s vami na tej vašej oslave v kine?“ Začínam si uvedomovať, že sa tu na nič nehráme. Nemieni byť zdvorilý. Určite sa mi neskôr neos- pravedlní za to, ako bol ku mne drzý, keď príde na to, že som nič zlé neurobila.

„Sama.“ Automaticky ma zaleje hanba z nedostatku priateľov.

Nepozrie na mňa, ale jasne vidím prekvapenie. „Sama na narode- niny?“

Pokrčím plecami. „Prečo nie? Teraz je to moderné,“ trápne sa zasmie- jem. „Nemám v okolí žiadnu rodinu. Priatelia majú na práci iné veci, ako ísť so mnou v piatok večer pozerať taliansku operu.“ Môj hlas je pevný, nepoklesne ani pri tom, ako ma vo vnútri pichne smútok. Nie som v pod- state nešťastná, mám rada samotu. Nebojím sa vlastnej spoločnosti. Ale pre iných to znamená čudáctvo.

Zachytenou ceruzkou medzi ukazovákam a prostredníkom ťuká duťou stranou po stole. Niečo načarbe do notesa, potom to gumou zmaže a ľavou rukou zmetie bordel na zem.

„Aké je vaše povolanie?“ pokračuje po krčovitom tichu.

Vystriem sa. „Načo vám to je? Som z niečoho obvinená?“ Pri tom, ako často túto otázku kladiem, si začínam pripadať podozrivo aj sama. Nikdy som nebola dobrá v prítomnosti autorít. Znervózňujú ma.

Môj otec bol taký a nebol to najpríjemnejší človek.

Neverím im.

Mám pocit, akoby zo mňa všetci cítili, že ma môžu zneužiť.

Zahľadí sa na mňa. Jeho pekná, i keď časom a drinou jemne strhaná tvár je pokrytá hrubým strniskom. Od včerajšieho večera by už potreboval miernu opateru. No i tak pôsobí hypnoticky. Jeho oči sú ťažké, nie veľmi veľké. Nedokážem ich pohľad udržať dlho.

„Nie. Nie ste. Len ma to zaujíma.“

Vzdychnem, rukou si pretriem unavenú tvár a druhou si vezmem zo stola pohár vody. Poriadne sa napijem. Moja práca nie je žiadne tajomstvo ani nič zlé, ale ani niečo, čím by som sa mohla chváliť. „Som dátová analytička v call centre. Občas len pracovníčka na telefóne bez toho vznešeného názvu. Prieskumník trhu pre farmaceutickú spoločnosť.“

Práca, ktorá mi dovoľuje byť sama väčšinu dňa a robiť niečo s počítačom. Je to jediná činnosť, ktorou som kedy excelovala. Už na základnej škole som bola prirodzený talent. Hrala som hodiny hier na sieti, kódovala vlastné videohry, podvádza v online kasínach, mala zadarmo každú internetovú televíziu a nikdy v živote som nemusela kúpiť žiaden film alebo pesničku.

No tak, ako päťdesiat percent času v práci robím čo mi nevedí, tak zvyšných päťdesiat nad tým, čo z duše nenávidím. A keď prídu tie dni, keď už piaty človek za mesiac dá výpoveď a niekto potrebuje volať ľuďom,

som nútená zanechať počítač počítačom. Vtedy nechávam po sebe kričať alebo si bez slova, drzo skladať.

Nie je to moja vysnívaná kariéra. Ale bez vysokej školy a s len minimálnymi sociálnymi schopnosťami a ešte menšou túžbou pracovať s ľuďmi, bola pre mňa viac-menej jedinou voľbou.

Odkáže si. Cíti môj neoprávnený pocit menejcennosti aj cez dĺžku dreveného stola?

„Poznali ste zavraždeného?“ povie a prechádza ďalej priamo k veci. Asi sa jeho prechádzka mojím osobným životom skončila.

Zavraždený. To slovo vo mne zanecháva trpkú príchuť.

Keď opäť na chvíľu bolestivo privriem pálivé oči a ťažké viečka, vidím ho priamo pred sebou. Cítim ten pach telesných tekutín, ktoré z neho vytiekli, mokrý asfalt a spálené mäso. „Nie,“ zacigánim a pozriem sa mu priamo do očí. Sústredím sa na ľahké dýchanie. Rukami, či očami ani nepohnem. Spomeniem si na všetko, čo som sa naučila z dokumentu na Spektre o tom, ako najlepšie klamať. Mala som obdobie, keď som prečítala desiatky kníh z psychológie o neverbálnom prejave a manipulácii. Potom, ako som sa ocitla sama na svete, som chcela mať k dispozícii akékoľvek možné prostriedky sebaochrany.

Viem, ako zavádzať. To je po technike môj druhý dar.

Tretí je, že nikdy na nič nezabúdam.

Či *viem*, kto bol ten mŕtvy? Pavol Lieskovský. Muž okolo päťdesiatky, s pivným bruchom a začínajúcou plešinou v sivých vlasoch. Viem, na koho sa hral, ale netuším, kto v skutočnosti bol. Nikdy som s Pavlom Lieskovským neprehovorila. Nikdy som s ním nebola v jednej miestnosti, i keď som si bola vedomá, že existuje. Aj on vedel, že niekto ako ja chodí po tejto zemi. Ale to sa neráta, nie? To nepotrebujú vedieť. Do minulosti sa človek nemá vracieť, ak nemusí. Má sa z nej poučiť, to áno, ale nemá ju ťahať so sebou. A už vôbec sa ňou nemá obmedzovať.

Malé brnenie mi preletí chrbticou, keď si všimnem, ako ma muž oproti študuje. Niečo mi vraví, že hoci vyzerá ako každý iný chlap – len o čosi atraktívnejší –, pekelné sa v ňom mýlim. Neradno ho podceňovať.

Ale nemám sa čoho báť. Nerobím nič zlé.

„Dobre, slečna,“ vydýchne. Zloží zo mňa tie mahagónové oči a pozrie sa späť do zošitka. „Povedzte mi teda všetko odznova. Krok za krokom – od kedy ste vyšli z kina až po chvíľu, keď k vám prišla prvá policajná hliadka. Chcem si to zosumarizovať,“ málinko sa na mňa usmeje. To stačí na to, aby sa medzi nami zmenila atmosféra. Niečo ho prinútilo mi uveriť? Prestal ma vnímať ako podozrivú?

Jeho kruhy pod očami ladia s tými mojimi. Keďže mi do okna spálne, v ktorej som mala zatiahnuté závesy, blikali do neskorého rána policajné majáky, viem, že obaja sme mysleli na to isté.

A tak mu všetko znova poviem. Zopakujem to, ako som sledovala svoju obľúbenú operu na veľkom plátne, len s pár ľuďmi okolo seba. I napriek tomu, že som dúfala, že raz budem môcť byť priamo tam, naživo, v La Scale v Miláne. Rozpoviem mu o tom, ako som si nekúpila nič z bufetu, pretože mi to prišlo neúčtivé. Chrúmať a srkať do spievajúcej divy mi pripadalo barbarské.

Spomeniem si aj na to, ako som na záchode narazila do unavenej pani upratovačky a ako na mňa zahromžila. Určite si na mňa spomenie, ak sa jej opýta, pretože som ešte stále plakala dojatím.

Jazda taxíkom bola nezáživná. Ledva som pozrela na šoféra, takže mu ho neviem popísať. Nesnažil sa nadviazať rozhovor a jediné, čo sa ma opýtal, bolo: „Kam to bude?“ a „Kde vás mám vysadiť?“ Na konci mi povedal sumu na zaplatenie.

To si môže overiť.

Cestu do mesta potom, som si užívala. Dáždnik bojoval proti nárazom vetra a niekoľkokrát som sa musela zastaviť, aby som ho opravila.

Silný vietor si ho chcel privlastniť. Kým som dorazila do stredu námestia, neďaleko kežmarského kina, bolo už takmer poľnoc.

Vybrala som sa tmavou ulicou, pretože mi to pripadalo ako dobrý úkryt pred krutým dažďom, ktorý sa len zhoršoval a zhoršoval.

Nikde nebolo nikoho. Všetci sa doma skrývali pred živlom.

Bola som len pár metrov od domu, keď som počula prvý ľudský hlas. A potom sa veci začali spájať. Časový úsek mám stále pomiešaný. Udalosti mi nedávajú zmysel.

Mala som ísť normálne cez mesto. Po chodníku, vpravo. Bolo by to bližšie – a hlavne by som nemusela prejsť tou úzkou uličkou, kde nie sú žiadne kamery. Nechcela som už viac moknúť. Potrebovala som už byť v teple.

Nerátala som s tým, že lejak vyženie ľudí z ulíc. A už vôbec nie s tým, že sa stane to, čo sa stalo. Netušila som, že tam narazím na Pavla Lieskovského a jeho vraha.

Posledné sekundy jeho života si pamätám len ako hnev – na seba, že to neviem zastaviť, na neho, že ma do toho namotal, že mi ničí život. Strach – z toho, čo so mnou bude. A zároveň aj pokoj, že možno to tak má byť, že sa tu pre mňa končí.

Toto posledné mu však nepoviem.

„Ďakujem vám,“ postaví sa zo stoličky. Z tmavých riflí vrečka vytiahne pokrčený papier, ktorý vyzerá, akoby už bol s nohavicami aj opraný. Záhadne na ňom však ostali čitateľné údaje.

Zatvári sa zahanbene. Je to milé. Vizitku mi podá a ja si ju neisto prezriem.

„Keby ste si na hocičo spomenuli, niekto vás kontaktoval alebo by ste mali nejaké otázky, zavolajte mi alebo sa zastavte.“

kpt. Mgr. Ivan Lužanský je napísané čierne na bielom a pod tým sa nachádza telefónne číslo. Nič viac a nič menej.

Nechápavo sa postavím.

Nie som si istá, čo som čakala, ale *toto* určite nie. Chcela som vedieť viac. Dozvedieť sa čo sa stalo. Čo si myslia. A či majú podozrivého.

„Čo ak ma ten muž videl?“ vyhrknem, keď už som jednou nohou von z malej miestnosti. Otočím sa späť k nemu. Takmer do neho narazím nosom.

Zdvihnem hlavu tak, aby som sa mohla ešte raz pozrieť do tváre, ktorá ma zároveň znervózňuje, ale záhadným spôsobom aj upokojuje. Do nosa sa mi dostane vôňa príjemnej pánskej voňavky, zmiešaná s arómou kávy.

Zarazí sa, akoby takú otázku nečakal. „Ak by sa vás snažil niekto kontaktovať alebo by ste mali obavy o svoju bezpečnosť, okamžite mi zavolajte! Alebo navštívte najbližšiu policajnú stanicu.“

Prikývnem. Stále neistá, ale čo už zmôžem? Mala by som byť zvyknutá na to, že sa o mňa i tak nikto nikdy nepostará. Ešte stále neviem, že je potrebné spoliehať sa len sama na seba?

„Dobre.“ Otočím sa na päte, pripravená na odchod.

„A slečna Britková?“ zavolá za mnou.

Za ním si všimnem staršieho muža, ktorý vychádza z miestnosti vedľa. Pamätám si ho. Včera večer bol tiež na mieste činu.

Na mieste činu. Strasia ma.

Zadíva sa na mňa, potom na Lužanského a otočí sa smerom hlbšie do oddelenia.

„Áno?“ pripomeniem mu, že mi stále nepovedal dôvod, prečo ma zastavil.

Opäť si ma premeria. Tento raz však akosi milšie. „A nikam neodchádzajte. Ešte budeme v kontakte. Pekný deň.“ S tým sa pohne a nasleduje svojho kolegu.

Keď sa o pár okamihov neskôr dostanem zo starej budovy, ktorá skôr pripomína komunistickú bytovku ako policajnú stanicu, pohľad mi zavadí o motorkára s prilbou na hlave. Nepriesvitný kryt na nej je zatvorený. Vyzerá, akoby sa díval priamo na mňa.

Nič zlé mi však v tej chvíli nenapadne.